

Arrest

nr. 167 661 van 15 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 4 mei 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op verwijdering).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2016 om 17u.

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 maart 2011 diende de verzoekende partij, vergezeld van haar ouders, een asielaanvraag in.

Op 3 mei 2011 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 16 juni 2011 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen.

Op 12 oktober 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 10 januari 2012 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 23 februari 2012 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Op 23 april 2012 bij arrest nr. 79.885 werd dit beroep door de Raad verworpen.

Op 26 april 2012 werd nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen.

Op 12 december 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 18 april 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Op 7 oktober 2014 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Eveneens op 7 oktober 2014 werd ten aanzien van de verzoekende partij een inreisverbod van twee jaar genomen.

Op 4 mei 2015 werd er een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld ten aanzien van de verzoekende partij naar aanleiding van een controle in aanwezigheid van de arbeidsinspectie. De verzoekende partij werd tijdens zwartwerk aangetroffen.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

In casu betreft het verzoekschrift een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend overeenkomstig artikel 39/82 van de vreemdelingenwet. Een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in de vreemdelingenwet wordt onder het annulatieberoep gecatalogeerd en valt het derhalve onder de "overige beroepen" zoals bedoeld in artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Daar artikel 39/82 van de vreemdelingenwet ook niets anders bepaalt, lijdt het dan ook geen twijfel dat, voor zover de verzoekende partij al anders zou willen voorhouden, ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onder de algemene bepaling van artikel 39/57 van de vreemdelingenwet valt

Artikel 39/57, § 1, derde lid luidt als volgt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Deze termijnen zijn van openbare orde en dienen strikt te worden toegepast.

In voorliggend geval blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er sprake is van een vierde verwijderingsmaatregel, zodat de beroepstermijn voor de verzoekende partij in voorliggend geval 5 dagen bedraagt. In casu dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing op 4 mei 2016 aan de

verzoekende partij ter kennis werd gebracht en dat zij slechts 13 mei 2016 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indiende, zijnde 4 dagen te laat. De ingediende vordering is derhalve laattijdig. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

De verzoekende partij heeft echter steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat haar laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Overmacht kan bijgevolg slechts worden aanvaard onder de dubbele voorwaarde dat, enerzijds, een onoverkomelijke gebeurtenis aanwezig is waarop de verzoekende partij geen vat had en waardoor zij niet tijdig beroep kon instellen en dat, anderzijds, de verzoekende partij al het mogelijke heeft gedaan om het voorval te vermijden, zodat het niet tijdig instellen van het beroep niet mag te wijten zijn aan een fout in haren hoofde.

Vooreerst stelt de advocaat van de verzoekende partij dat ze niet op de hoogte was van het feit dat er in casu sprake is van een vierde verwijderingsmaatregel. Vervolgens stelt ze dat ze pas na de beroepstermijn van 5 dagen werd geconsulteerd en tot slot verwijst zij naar het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in het Nederlands, een taal die zij niet machtig is. Zij begrijpt enkel het Frans en stelt dat in andere landen steeds een vertaling wordt meegegeven.

Het gegeven dat de advocaat niet op de hoogte was dat er in casu een kortere beroepstermijn van toepassing was ingevolge het gegeven dat het om een vierde verwijderingsmaatregel gaat en dat zij te laat werd geconsulteerd kan bezwaarlijk worden aanvaard als overmacht. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de advocaat van de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering, welke niet wordt gestaafd door het minsten begin van bewijs. Los van het gegeven dat deze bewering niet is aangetoond komt het de verzoekende partij toe onmiddellijk een raadsman te zoeken vanaf het ogenblik dat haar repatriëring nakend is. De verzoekende partij wist of diende te weten dat een repatriëring nakend was vanaf haar vasthouding, *in casu* 4 mei 2016. Zij toont hoegenaamd niet aan dat zij niet in een mogelijkheid was buiten haar wil om, om zulks te doen.

Waar de verzoekende partij bekritiseert dat de bestreden beslissing in het Nederlands is genomen gaat zij er aan voorbij dat een bevel om het grondgebied te verlaten een politie maatregel is die dient genomen te worden in de taal van het grondgebied waar de persoon op dat ogenblik gelokaliseerd is. Zoniet zou het bestreden bevel in strijd zijn met de taalwetgeving. Bovendien kan dit ook niet als overmacht weerhouden worden, nu de verzoekende partij al in het verleden verwijderingsmaatregelen heeft ontvangen en dus kon weten wat een dergelijke maatregel inhoudt. Verder werd de verzoekende partij ook meteen vastgehouden. Vanaf dat ogenblik was het dus duidelijk dat zij zo snel mogelijk een raadsman diende te zoeken met het oog op haar verweer.

De verzoekende partij laat echter na overmacht aan te tonen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk.

2. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

Kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

J. CAMU